

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Bayerischen Verwaltungsgerichtshofs (Vācija) 2009. gada 14. augusta rīkojumu — Mensch und Natur AG/Freistaat Bayern

(Lieta C-327/09)

(2009/C 282/38)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bayerischen Verwaltungsgerichtshofs

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Mensch und Natur AG

Atbildētājs: Freistaat Bayern

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai saskaņā ar EKL 249. panta 4. punktu tiek izslēgta tāda interpretācija, saskaņā kuru Komisijas lēmums, kas, ievērojot tajā minēto, ir adresēts tikai noteiktai personai, ir saistošs arī citiem uzņēmumiem, pret kuriem saskaņā ar lēmuma jēgu un mērķi ir jāattiecas tieši tāpat?
- 2) Vai Komisijas 2000. gada 22. februāra lēmums par atteikumu laist tirgū "*Stevia rebaudia Bertoni*: augi un kaltētas lapas" kā jaunu pārtikas produktu vai jaunu pārtikas produkta sastāvdaļu (2000/196/EK) ⁽¹⁾, kurā saskaņā ar tā 1. pantu "*Stevia rebaudia Bertoni*: augi un kaltētas lapas" kā jauna pārtikas produkta vai jaunas pārtikas produkta sastāvdaļas laišana apgrozībā Kopienā ir aizliegta, ir saistošs arī prasītājai, kura pašlaik nodarbojas ar "*Stevia rebaudia Bertoni*: augi un kaltētas lapas" laišanu apgrozībā?

⁽¹⁾ Komisijas 2000. gada 22. februāra lēmums par atteikumu laist tirgū "*Stevia rebaudia Bertoni*: augi un kaltētas lapas" kā jaunu pārtikas produktu vai jaunu pārtikas produkta sastāvdaļu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 258/97 (paziņots ar lietas numuru K(2000); OV L 61, 14. lpp.)

Apelācijas sūdzība, ko par Pirmās instances tiesas (pirmā palāta paplašinātā sastāvā) 2009. gada 10. jūnija spriedumu lietā T-257/04 Polija/Komisija 2009. gada 24. augustā iesniegusi Polijas Republika

(Lieta C-335/09 P)

(2009/C 282/39)

Tiesvedības valoda — poļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Polijas Republika (pārstāvis — M. Dowgielewicz)

Cita lietas dalībniece: Eiropas Kopienų Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- pilnībā atcelt Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas 2009. gada 10. jūnija spriedumu lietā T-257/04 Polija/Komisija;
- atcelt Komisijas 2003. gada 10. novembra Regulas (EK) Nr. 1972/2003 par pārejas posma pasākumiem, kas jānosaka attiecībā uz lauksaimniecības produktu tirdzniecību Čehijas, Igaunijas, Kipras, Latvijas, Lietuvas, Ungārijas, Maltas, Polijas, Slovēnijas un Slovākijas pievienošanās dēļ ⁽¹⁾, kas grozīta ar Komisijas 2004. gada 10. februāra Regulu (EK) Nr. 230/2004 ⁽²⁾, kā arī Komisijas 2004. gada 20. aprīļa Regulu (EK) Nr. 735/2004 ⁽³⁾, 3. pantu un 4. panta 3. punktu un 5. punkta astoto ievilkumu;

- piespriest Komisijai atlīdzināt Pirmās instances tiesā un Tiesā radušos tiesāšanās izdevumus;

- izskatīt apelācijas sūdzību virspalātā.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmkārt, tiktāl, ciktāl runa ir par Regulu Nr. 1972/2003, Pirmās instances tiesa ir nospriedusi, ka prasība ir iesniegta novēloti un tā ir noraidāma kā nepieņemama (pārsūdzētā sprieduma 32.–63. punkts), tiek izvirzīts:

- pamats, kas attiecas uz faktu, ka, uzskatot, ka termiņš prasības atcelt Regulu Nr. 1972/2003 iesniegšanai ir sācies minētās regulas publicēšanas piecpadsmit valstu Kopienas oficiālajās valodās dienā un tātad pirms tās publicēšanas paplašinātās Kopienas oficiālajās valodās, Pirmās instances tiesa veica kļūdainu Pievienošanās līguma un Regulas Nr. 1, ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas kopienā lietojamās valodas ⁽⁴⁾, interpretāciju;

- pamats, kas attiecas uz faktu, ka, uzskatot, ka Polijas Republika pirms tās pievienošanās Eiropas Savienībai varēja lietderīgi iesniegt prasību atcelt Regulu Nr. 1972/2003 atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai, rīkojoties kā juridiska persona, Pirmās instances tiesa ir kļūdaini interpretējusi šo līguma normu;

- pamats, kas attiecas uz faktu, ka, liedzot Polijas Republikai tiesības pārbaudīt tiesā Regulas Nr. 1972/2003 likumību, lai gan šī regula Polijas Republikai bija adresēta kā dalībvalstij, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Kopienų tiesību principu un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu;

— pamats, kas attiecas uz faktu, ka, liedzot Polijas Republikai tiesības pārbaudīt tiesā tāda tiesību akta likumību, ar kuru nelikumīgi tiek grozīti Polijas Republikas pievienošanās Eiropas Savienībai nosacījumi un vienpusēji un patvaļīgi pārkāpts to tiesību un pienākumu līdzsvars, kas izriet no piederības Kopienai, nelabvēlīgi ietekmējot jaunās dalībvalstis, Pirmās instances tiesa nav ievērojusi solidaritātes un labas ticības principus;

— pamats, kas attiecas uz faktu, ka, nepārbaudot argumentus saistībā ar solidaritātes un labas ticības principu pārkāpumu un pietiekami nepamatojot pārsūdzēto spriedumu, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi procesuālu kļūdu.

Otrkārt, tiktāl, ciktāl Pirmās instances tiesa ir noraidījusi lūgumu atcelt Regulu Nr. 735/2004, jo tajā septiņas Polijas izcelsmes produktu kategorijas ir pakļautas pasākumam, kas paredzēts Regulas Nr. 1972/2003 4. panta 3. punktā (pārsūdzētā sprieduma 80.–136. punkts), tiek izvirzīts:

— pamats, kas attiecas uz faktu, ka, nospriežot, ka Regulas Nr. 1972/2003 4. panta 3. punktā paredzētā maksājumu summa ir atbilstoša un obligāti vajadzīga strīdus pārejas pasākuma mērķu sasniegšanai, lai gan, lai novērstu spekulāciju un neitralizētu spekulatīvu peļņu, pietiekams būtu maksājums, kas atbilstu starpībai starp ievadomitas nodokļa likmēm, un lai gan maksājums, kas noteikts iepriekš minētajā apmērā, nevar palīdzēt sasniegt preventīvos mērķus, ņemot vērā tā ieviešanas datumu (11 dienas pirms pievienošanās), un lai gan līdz ar to neesot nekādas saiknes starp ieviestā maksājuma summu un izvirzītajiem tā mērķiem, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Pievienošanās akta 41. pantu un samērīguma principu,

— pamats, kas attiecas uz faktu, ka, uzskatot, ka Regulas Nr. 1972/2003 4. panta 3. punktā paredzētā maksājumu summa tika noteikta, pamatojoties uz objektīviem atšķiršanas kritērijiem, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi nediskriminācijas principu.

Treškārt, tā kā Pirmās instances tiesa ir noraidījusi prasību atcelt Regulu Nr. 735/2004 tiktāl, ciktāl ar šo regulu produktu sarakstam, kas ietverts Regulas Nr. 1972/2003 4. panta 5. punkta astotajā ievilkumā, ir pievienotas septiņas Polijas izcelsmes produktu kategorijas (pārsūdzētā sprieduma 137.–160. punkts), tiek izvirzīts:

— pamats, kas attiecas uz faktu, ka, nospriežot, ka, lai sasniegtu Regulā Nr. 1972/2003 izvirzītos mērķus, produktiem, attiecībā uz kuriem Polijā piemērojami ievadomitas nodokļi pirms pievienošanās bija lielāki vai vienādi ar Kopienā piemērojamiem ievadomitas nodokļiem, noteikti bija jāno-

saka minētās regulas 4. pantā paredzētie maksājumi, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Pievienošanās akta 41. pantu un samērīguma principu.

Ceturtkārt, tā kā Pirmās instances tiesa ir noraidījusi prasību atcelt Regulu Nr. 735/2004 tiktāl, ciktāl ar šo regulu septiņām Polijas izcelsmes produktu kategorijām ir noteikts pasākums, kas paredzēts Regulas Nr. 1972/2003 3. pantā (pārsūdzētā sprieduma 161.–249. punkts), tiek izvirzīts:

— pamats, kas attiecas uz faktu, ka, nospriežot, ka Regulas Nr. 1972/2003 3. pants bija vajadzīgs, lai nodrošinātu minētās regulas 4. panta lietderīgo iedarbību un ka tas varēja tikt pieņemts, pamatojoties uz Pievienošanās akta 41. pantu, atkāpjoties no minētā akta normām, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Kopienas tiesības, proti, ir veikusi kļūdainu Regulas Nr. 1972/2003 3. panta un Pievienošanās akta 41. panta interpretāciju un pārkāpusi juridisko normu hierarhijas principu;

— pamats, kas attiecas uz faktu, ka, nospriežot, ka apstrīdētā pārejas pasākuma pamatojums ir pietiekams, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi EKL 253. pantu;

— pamats, kas attiecas uz faktu, ka, nospriežot, ka attiecībā uz pārejas pasākumiem, kas pieņemti, pamatojoties uz Pievienošanās akta 41. pantu, nav jāveic to saderīguma ar EKL 25. pantu pārbaude, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi preču brīvas aprites principu;

— pamats, kas attiecas uz faktu, ka, nospriežot, ka atšķirīga attieksme pret Polijas Republikas komersantiem un piecpadsmit dalībvalstu Kopienas komersantiem, kas izpaudās tādējādi, ka produkti, uz kuriem pievienošanās dienā bija attiecināts atlikšanas režīms un kas Polijā tika laisti brīvā apgrozībā pirms pievienošanās, tika pakļauti ievadomitas nodokļa *omnes*, bet šie paši produkti, kas pirms pievienošanās tika laisti brīvā apgrozībā piecpadsmit dalībvalstu Kopienā un attiecībā uz kuriem netika pieprasīta eksporta kompensācija, tika atbrīvoti no šī nodokļa, ir objektīvi pamatota, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi nediskriminācijas principu;

— pamats, kas attiecas uz faktu, ka, uzskatot, ka Kopiena nav radījusi situāciju, kas attiecībā uz Polijas komersantiem varētu radīt tiesisko palāvību, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi tiesiskās palāvības principu.

(¹) – OV L 293, 3. lpp.

(²) – OV L 39, 13. lpp.

(³) – OV L 114, 13. lpp.

(⁴) – OV 1958, 17, 385. lpp.